

Tal dia
com
avui fa...

1 any Injustificable
Fa un any que Jordi Cuixart i Jordi Sánchez van ser empresonats per reprimir l'independentisme català.

10 anys Judici a Companys
El govern demana la nul·litat del judici contra Companys. Reclamarà a la Fiscalia General que insti a la revisió el Tribunal Suprem.

20 anys Campanya tancada
Jordi Pujol tanca la campanya cedint el pas a la direcció de CiU. Els partits fan una darrera crida al vot abans de la jornada de reflexió.

Full de ruta

Carina Filella

Mai caminem enrere

“No esperis res de ningú, no condicionis a expectatives allò que et puguin oferir i mai seràs decebut.” Això diu un

lema de caràcter espiritual. I Carles Puigdemont afirmava dilluns a la tarda, des de Brussel·les, en la compareixença que va oferir unes hores després que es fes pública –malgrat que sabuda ja per les múltiples filtracions dels dies anteriors– la sentència del Tribunal Suprem contra els presos polítics: “Fem-ho nosaltres sense esperar ningú.” No hi ha res més trist que no poder esperar res de ningú, però quan Europa calla, quan la justícia espanyola es posa més al costat de la venjança que de la justícia (“l'Estat ha buscat venjança i càstig”, lamentaven ahir els presos polítics en una carta conjunta), quan el delictes per sedició cau de les pinces i quan la democràcia perd els pilars de la seva naturalesa, no queda gaire marge per a l'esperança. Fem-ho nosaltres sense esperar ningú, deia Puigdemont, que

Hi ha un altre lema, anònim, que diu “camino lent, però mai camino enrere”. I aquest és el que ens guia en aquest moment. La sentència, lluny de frenar, ens dona més força

va demanar carregar contra una Unió Europea que calla davant la situació política a Catalunya i que va animar la ciutadania a fer un pas endavant en favor de la defensa dels drets i llibertats: “Fem-ho nosaltres dins de la lluita no violenta” i “mantinguem-nos fermes, ara que sabem que l'Estat ni dialoga ni fa justícia, tornem a demostrar al món que hi ha una via catalana que reforça tot allò que és amenaçat per l'autoritarisme”. No, no podem esperar res de ningú excepte de la nostra força. La societat ha de sortir al carrer i ha de fer valer la seva sentència, també. Hi ha un altre lema, anònim, que diu “camino lent, però mai camino enrere”. I aquest és el que ens guia en aquest moment. La sentència del Suprem és una altra pedra en el camí, però que en cap cas no frena la força de la gent. Ben al contrari. Ens queden molts dies d'activitat al carrer, perquè ens hi juguem molts drets i llibertats, però falta també una resposta institucional ferma. Potser caminarem lents però mai ho farem enrere.

Tribuna

Jordi Llavina. Escriptor

Era amb alzina

He tingut la sort d'estar amb el poeta Jordi Pàmias al bell paratge segarrenç descrit en el poema *Era amb alzina*: “Del tronc potent, que s'esbadia / com una flor de quatre pètals, / arrenca la capçada!”. En aquest lloc admirable, un dia xafogós de l'agost passat, ell mateix va recitar-me de cor la poesia (i jo hi vaig passar una de les millors hores de l'estiu): “I ve un alè de marinada fresca, / damunt la terra eixuta de l'estiu, / que ens bressa, cap al tard, com una mare / el xiquet sense son.” Tot, en el vers del de Guisona, sembla íntim, familiar, però apunta tothora un desig de transcendència. No únicament de transcendència religiosa (que també, és clar: Pàmias és un dels escassos poetes religiosos que ens queden). L'autor de *Narcís i l'altre* em sembla un equivalent català, contemporani, de poetes com l'irlandès Patrick Kavanagh o el gal·lès R. S. Thomas, que han cantat Déu passejant sempre pel seu país, mirant la cara plena d'arrugues dels seus conterrànies, colgant les mans en la terra per sentir-ne la humida esgarripança. Un llibre de

poemes resulta, sempre, un regal una mica extemporani. Aquest, a més, és un present valuós: es titula *La paraula i el cant* (Lleonard Muntaner, editor), i no es tracta d'una mera antologia lírica de l'autor, sinó més aviat d'allò que els angloamericans en solen dir *selected poetry*. De fet, hi ha gairebé tantes composicions conegudes (dinou) com inèdites (catorze). Lluís Calvo –a qui no sabrem agrair mai prou la immensa feina que fa, en diversos gèneres– hi firma un pròleg magnífic, descriptiu i interpretatiu ensems. El primer poema, *Silenci*, té com a tema el que enuncia el títol: “Potser el record floreix, com una malva, / en el silenci blanc de Déu” (allò que deia de R.S. Thomas: aquests dos

versos mateix...). Hi apareix més vegades, el silenci. Per exemple, en l'emocionada elegia dedicada a Isidor Cònsul (“esbrancat, sense raó, / com un roure de pedra, solitari”): “Puny més el teu silenci que la llengua dels àngels.” Jo sento preferència per aquells poemes que es refereixen a la memòria (personal o col·lectiva) i a la Segarra. Amb quatre versos, Pàmias en té prou per concentrar l'emoció del que hem vist tants cops: “A la barana del balcó / encara hi ha groguenques palmes. / I el temps ha masegat la seda / vermella d'uns geranis.” L'obra és diversa i equilibrada, ahora, pel que fa als assumptes: a part dels que he esmentat, hi ha la consciència social i política, la mort (“I somio que em repta als escacs / una dama que té ulls de glaç”) o l'amor. L'amor, també, en la vellesa: “Abraçaré el teu cos madur / fins a l'encant dels ulls, / amb un impuls llarg i serè / com l'aurora que ens crida des del mar.” I sempre amb un “llenguatge alat i gràcil”, com escriu Calvo, que, en general, prefereix la sorridina de la comparació al refilet de la metàfora.

“Un llibre de poemes resulta un regal una mica extemporani

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

La millor resposta

■ La sentència del TS per delictes de sedició ha estat severa, molt proper al delictes de rebel·lió que no ha pogut demostrar-se, com tots sabíem, per manca de violència. Sembla més una revenja i un avís per al futur, que no pas un acte de justícia real. Hi ha tres graus dins la sedició i s'ha aplicat el més greu, el que comporta més anys de presó. Queda clar doncs que Espanya ha renunciat a fer política amb Catalunya i només espera l'acatament a l'obsolet ordre constitucional. És el moment de respondre amb fermesa, però amb prudència i serenitat per tal de no agreujar la tensa situació actual. Per això i per tal de buscar suports internacionals, crec que cal convocar eleccions catalanes ja. El poble català ha de poder expressar-se ara, per tal de deixar clar el seu desig de res-

pecte i llibertat per als presos condemnats i, també, per als exiliats. Amb una majoria clara dels partits independentistes que superi de molt el 50% dels vots, el govern espanyol haurà d'acceptar obrir el diàleg per tal de reconduir la nefasta situació creada amb aquesta sentència que, per molts, és injusta i crea un problema polític molt greu per a tots, i, especialment, per a Espanya davant d'Europa.

DIONÍS LÓPEZ
Barcelona

Involució democràtica

■ Abans d'ahir va sortir la sentència d'entre 9 i 13 anys de presó per als líders independentistes implicats en l'1-O. Just en el moment que va sortir la notícia, jo era a casa esmorçant i vaig començar a rebre missatges de WhatsApp sense parar: “de 9 a 13 anys per sedició”. No m'ho podia

creure. Vaig encendre la televisió immediatament i a TV3 es veien desbordats per la quantitat d'informació d'última hora que havien de donar. Inevitablement, em va caure una llàgrima. Involució democràtica és el terme que utilitzo per referir-me no només al tractament d'aquell 1 d'Octubre o a la resolució del cas, sinó a tot el procés taxatiu i altament condemnatòri que s'ha viscut a Catalunya aquests dos últims anys. Davant d'això, només podem fer una cosa: sortir al carrer; actuar.

GEMMA PALLÀS
Barcelona

Primaris ignorants

■ Els governs de l'Estat espanyol ostenten el poder des d'una posició contra la democràcia. La Constitució la branden com a amenaça: no l'han llegit. Als articles 10-93 i 96, hi ha l'adhesió als Drets Humans Universals, en

aquests l'article 30 preveu el Dret a l'Autodeterminació dels Pobles. Engarjolar per una votació, la seva prohibició en si és una flagrant vulneració de la Carta Magna per haver organitzat un referèndum d'autodeterminació, és una transgressió que cal situar-la en l'escriptor Quevedo, les seves màximes contra Catalunya han format el gruix on es sustenta la política en unes greus, constants i funestes decisions. Traeixen la substància moral de dotar al *demos* la *cràcia* al que els correspon. No compleixen la llei, l'usen d'arma d'extermi. La resposta és que tots els poders de l'ens Espanya són odi, el racisme acumulat igual al nazi contra els jueus. Aquest és el tracte a Catalunya en tota la història.

Els botxins amb toga de jutge i el poder executor mereixen presó.

ALEXANDRE PINEDA FORTUNY
Barcelona